

שיחת סתרים

פורטוגל

חי פעם מלך והיו לו שלושה יועצים.
לבושים בהידור, חשובים במראה,
ושמנים כל כך שמי שרק הביט על
פניהם העגולים יכול היה להאמין כי הם
חכמים מאוד. כך גם האמין המלך
עצמו ולכן גם מסר להם כל ענייני
הממלכה.
אלא שמדי שנה המצב בממלכה נעשה
גרוע יותר ויותר, כך שבסוף אוצר
המלך התרוקן לגמרי. אפילו המלך
בעצמו התחיל לחשוד שהיועצים שלו
לא כל כך חכמים כפי שהם נראים
במבט ראשון. ואז הוא קרא לבנו הנסיך
הצעיר, היורש שלו, ושאל מה אפשר
לעשות.

"תשאיר לי זאת" אמר הנסיך "אולי אוכל לבדוק האם היועצים האלה באמת חכמים או רק רמאים."
וצריך לדעת שהנסיך הצעיר, בנו של המלך, לא היה דומה לאבא שלו. בזמן שהמלך-אבא אף פעם לא יצא מחוץ לאולמות הארמון, הנסיך-בן היה בארמון אורח נדיר. כל הימים הוא דהר על סוס פראי בהרים ובעמקים, ישן ישר על האדמה ולעתים קרובות בילה עם עוברי אורח ואיכרים. לכן גם הכיר אנשים יותר טוב מאשר הכיר אותם אבא שלו.
בלי לדחות למחר קרא הנסיך את היועצים לטיול.
"לרתום מרכבה!" קראו שלושתם ביחד.
"לא, לא" אמר הנסיך "נטייל ברגל."
אין מה לעשות. היועצים נאלצו

להישמע, כי הנסיך, למרות שהיה צעיר, היה הרי בנו של המלך, ועם המלך לא כדאי להתווכח. וכך הנסיך הצעיר התחיל לצעוד בדרך, ואחריו, מתנדנדים מצד לצד, הלכו שלושת היועצים השמנים.
תוך זמן קצר הם הגיעו לכרם. הנסיך ראה איכר, שבצר אשכולות ענבים בשלים, וקרא:
"היי, דוד לויס, אני רואה הרבה שלג ירד על ההר."
האיכר השתחווה לנסיך וענה בכבוד: "זה הזמן, כבוד הנסיך, כבר הגיע זמן כזה."
היועצים לא הבינו דבר. מסביב שטח חלק, לא רואים גבעה או תל ובוודאי לא הר. כיצד אפשר לדבר על הר ועוד מכוסה בשלג?
והנסיך התקרב לאיכר הזקן והמשיך

היועצים המבוהלים התחילו לבקש
מהאיכר הזקן שיסביר להם למה

התכוונו הנסיך והוא בשיחת סתרים
הזו. והאיכר ענה להם:
"אסביר את הכל אם אתם, אדונים,
תתנו לי את המעילים המפוארים
שלכם, הרקומים בזהב, ואת תחתוניות
המשי שלכם."
היועצים לא רצו להיפרד מהבגדים
היקרים שלהם, אך עוד פחות רצו

בשיחה:
"כמה פעמים ביתך נשרף?"
"פעמיים, אדוני."
"וכמה פעמים עוד ימרטו אותך כמו
תרנגול הודו?"
"הו, עוד שלוש פעמים."
היועצים עדיין לא הבינו דבר ורק עמדו
עם פיות פתוחים. אזי הוסיף הנסיך:
"תמרוט-נא, דוד לויס, את שלושת
ההודים שלי."
"אמרוט היטב, אם רצונך בכך" הסכים
האיכר.
ואז אמר הנסיך ליועצים:
"אדונים נכבדים והחכמים הגדולים של
ממלכתנו! אם בחכמתכם הרבה לא
תפרשו את השיחה ששמעתם עכשיו,
תראו את ארמון המלך כמו שאתם
רואים את אוזניכם."
והוא הלך בהמשך הדרך.

לאבד את חסדיו של המלך. מה יכלו לעשות? היו צריכים להתפשט. "אז זה כך" הסביר הזקן "הרבה שלג על ההר פירושו שהזדקנתי, ושערות ראשי נעשו לבנות. אחר כך שאל הנסיך כמה פעמים נשרף הבית שלי. ואני הבנתי שהוא שואל כמה בנות שלי כבר חיתנתי. וחיתנתי כבר שתיים ופעמיים היו לי הוצאות לא פחות מאשר משריפה של בית! והשאלה השלישית הייתה כמה פעמים ימרטו אותי כמו תרנגול הודו. ואצלנו יש ממרה 'מי שמחתן בת, מורטים אותו כמו תרנגול הודו בחתונה.' וכך זה באמת, כי צריך לשלם לראש הכפר, לכומר הקדוש, לראש המשטרה בטלן, כל אלה יימרטו אותי על נקי. ואצלי עדיין שלוש בנות שטרם התחתנו. יוצא שעוד יימרטו אותי שלוש פעמים.

ושלושה ההודים.. "כן, מי שלושת ההודים?" שאלו ביחד היועצים. "אלה אתם, האדונים המכובדים" ענה בחיוך האיכר הזקן "כפי שראיתם מילאתי את הוראת הנסיך ומרטתי אותכם כראוי. האם בלי מעילים ותחתוניות אינכם נראים כמו תרנגולי הודו מרוטים?" היועצים שמחו מאוד שהאיכר נתן להם תשובות על חידות הנסיך, אך באותו הרגע הנסיך בעצמו יצא מבין שיחים ואמר ליועצים המרוטים: "שמעתי הכל. לא הצלחתם בעצמכם לפתור את שיחת הסתרים שלנו. תשבעו עכשיו שעוד היום תתנו לאיכר נדוניה עבור שלושת הבנות. ותזכרו – על תקמצו!" נסיך הוא נסיך, ומילת הנסיך היא חוק.

הסיפור הזה הוא לא רק בשביל המלך,
אלא גם בשבילי ובשבילך. עשה את
המעשה בעצמך ואל תחכה שאחרים
יעשו זאת בשבילך.

לא הייתה ליועצים ברירה, נאלצו
להסכים.
הוזמנו אורחים, הוכנו חתונות, וגם אני
הייתי שם. נתנו לי שני אשכולות
ענבים. אחד בשבילי ואחד למי
שהקשיב לסיפור.
והנסיך הצעיר חזר לאבא-המלך.
"איפה החכמים שלי?" שאל המלך.
"אין לך צורך בהם."
"אז איך אסתדר בלי יועצים?"
"נסה לנחש – אדם נפל לנהר והתחיל
לטבוע. ואז התחיל לצעוק ולקרוא
לעזרה, אבל אף אחד לא בא. צעק,
צעק וטבע."
"איזה טיפוש!" קרא המלך "למה לצעוק.
היה צריך לשחות בעצמו לחוף."
"אז גם אתה צריך עכשיו לנהל את
הממלכה בעצמך" ענה לו הבן הצעיר.
וכך הם גם עשו.